

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/2/2022
Identifikačné číslo spisu:	1099898295
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1099898295.6

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej, JUDr. Eriky Čanádyovej, JUDr. Miroslavy Janečkovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobcov: 1/ AKUS, a.s., so sídlom Miletičova 23, 821 09 Bratislava, IČO: 36 617 946 a 2/ JUDr. Ján Polomský, so sídlom Miletičova 21, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, správca konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Agrokombinát Dolná Nitra, so sídlom Veľký Cetín, IČO: 00 198 862, oboch zastúpených Consilior Iuris s.r.o., so sídlom Radlinského 51, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 231 157, proti žalovanému: AGROPEST spol. s r. o., so sídlom Za humnami 510/1, Veľký Cetín 951 05, IČO: 34 103 660, zastúpenému JURISINVEST, advokátska kancelária, v.o.s., so sídlom Pluhová 5, 831 03 Bratislava, IČO: 31 371 761, o neúčinnosť právneho úkonu podľa § 15 zákona č. 328/1991 Zb., vedenom na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 76Cb/144/1999, o dovolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/4/2020-704 zo dňa 28. júla 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu 1/ o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 8. apríla 2016, č. k. 76Cb/144/1999-460, zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali neúčinnosti právnych úkonov, resp. kúpnych zmlúv, ktorými malo dôjsť k ukráteniu žalobcu v 1. rade a zároveň konkurznej podstaty, a to s poukazom na § 15 ods. 4 písm. c/ a § 16 zákona č. 328/1991 Zb.

2. Najvyšší súd SR (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením zo dňa 25. augusta 2017, č. k. 4Obo/24/2016-515, zrušil vyššie uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie, pričom konštatoval, že z obsahu spisu nebolo zrejmé, že súd prvej inštancie postupoval podľa § 118 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie postupom v zmysle jednotlivých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a rozhodnutie súdu prvej inštancie pôsobilo zmätočne, keď nebolo zrejmé, na základe akých úvah dospel konajúci súd

k záveru, že v danej veci nesú dôkazné bremeno preukázania úmyslu dlžníka práve žalobcovia.

3. Krajský súd v Bratislave svojím v poradí druhým rozsudkom z 20. septembra 2019, č. k. 76Cb/144/1999-661, žalobu žalobcov v 1. a 2. rade zamietol. Súčasne rozhodol, že žalovaný má spoločne a nerozdielne voči žalobcovi v 1. a v 2. rade právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca v 1. rade bol právnym nástupcom pôvodného žalobcu spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s., ktorá sa návrhom doručeným súdu dňa 25. marca 1998 domáhala voči žalovanému určenia, že právne úkony - kúpne zmluvy zo dňa 6. mája 1996 označené ako V-1173/96, V-1175/96, V-1559/96, V-1176/96, kúpne zmluvy zo dňa 25. októbra 1996 označené ako V-2781/96, V-2783/96, V-2784/96, kúpna zmluva zo dňa 21. januára 1997 označená ako V-160/97 a Dohoda o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnávacie podiely členov družstva zo dňa 2. decembra 1995, ktorými bol žalobca ako konkurzný veriteľ ukrátený o čiastku 17 586 117,- Sk, sú voči veriteľom právne neúčinné. Ďalej uviedol, že uznesením sp. zn. Z-2-3K 290/96 zo dňa 22. augusta 1997 bol na majetok dlžníka Poľnohospodárske družstvo Agrokomínat Dolná Nitra, so sídlom Veľký Cetín, IČO: 00 198 862 vyhlásený konkurz. Štatutárnym orgánom družstva bolo predstavenstvo, ktorého členmi boli i Ing. E. Q. a X. F.. Žalobca v 2. rade sa podanou žalobou doručenou súdu dňa 25. februára 2000 v konaní sp. zn. 68Cbi/27/00, ktoré bolo spojené s daným konaním na spoločné konanie uznesením č. k. 76Cb/144/1999-118, domáhal voči žalovanému určenia, že právne úkony - kúpne zmluvy zo dňa 6. mája 1996 označené ako V-1173/96, V-1175/96, V-1559/96, V-1176/96, kúpne zmluvy zo dňa 25. októbra 1996 označené ako V-2781/96, V-2783/96, V-2784/96, kúpna zmluva zo dňa 21. januára 1997 označená ako V-160/97 a Dohoda o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnávacie podiely členov družstva zo dňa 2. decembra 1995, ktorou došlo k vydaniu hnuteľného majetku podľa Prílohy č. 2 v zostatkovej hodnote vykázané sumou 5 132 974,-Sk, k vydaniu pohľadávok družstva v sume 3 383 143,-Sk, k vydaniu nehnuteľností v hodnote 387 609,-Sk, kúpnopredajná zmluva č. 26/EP/94 v hodnote 11 915 422,- Sk, týmito vyššie uvedenými právnymi úkonmi došlo k zníženiu majetku dlžníka v sume 29 889 148,- Sk, o ktorú bola ukrátená konkurzná podstata. Podľa žalobcov bol žalovaný povinný podľa § 16 zákona č. 328/1991 Zb., vrátiť všetko, o čo sa vyššie uvedenými odporovanými právnymi úkonmi dlžníkov majetok znížil. Ak to nebolo možné, bol povinný zaplatiť sumu 29 889 148,- Sk s 18 % úrokom. Žalobca v 2. rade ďalej uviedol, že vyššie uvedené právne úkony vykonali štatutárny zástupca dlžníka - predsedníčka predstavenstva Ing. U. S. a ďalší členovia družstva Ing. Q. a F., ktorí boli zároveň spolovníkmi žalovaného. Skutočnosť, že za majetok zaplatili do pokladne dlžníka iba čiastku 8 061,-Sk, čím bola konkurzná podstata ukrátená o sumu 28 881 087,-Sk, im musela byť známa, nakoľko v čase uzavretia odporovaných právnych úkonov boli štatutárnymi orgánmi dlžníka i nadobúdateľa.

4.1. Žalobcovia tvrdili, že boli splnené podmienky odporovateľnosti právneho úkonu stanovené § 15 ods. 4 písm. c/ zákona č. 328/1991 Zb., nakoľko Ing. Q. a p. F. museli poznať úmysel dlžníka ukrať veriteľa. Tiež bola splnená podmienka podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, keď v dôsledku odporovaných právnych úkonov došlo k takému zmenšeniu majetku dlžníka, že konkurzní veritelia nebudú môcť byť uspokojení vo svojich nárokoch buď vôbec alebo čiastočne. Žalovaný uviedol, že úpadca začal s realizáciou transformácie podľa zákona č. 42/1992 Zb. V rámci nej došlo k vyporiadaniu majetkových podielov uznesením predstavenstva úpadcu z 21. augusta 1995, následne dňa 2. decembra 1995 uzavretím Dohody o vydaní majetku družstva na majetkové podiely a vyrovnacie podiely oprávnených osôb v spojení s Dodatkom č. 1. Na základe uvedených právnych úkonov došlo ku skutočnému uspokojeniu oprávnených osôb tak, že časť oprávnených osôb dovoľným a zákonným spôsobom postúpila svoje pohľadávky voči úpadcovi žalovanému a následne došlo medzi ním a žalovaným k uzatvoreniu zmluvy o prevzatí dlhov/záväzkov úpadcu voči tretím osobám. Oprávnené osoby tak v postavení postupcov postúpili žalovanému ako postupníkovi svoje pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý sa zaviazal ich oprávneným osobám uhradiť za podmienok dohodnutých v zmluvách. Tak bola dňa 2. decembra 1995 uzavretá Dohoda, podľa ktorej sa dlžník zaviazal vydať žalovanému svoj majetok vo výške 13 090 000,- Sk, na základe prevzatia jeho dlhu žalovaným, ktorý mal voči oprávneným osobám. Týmto majetkom boli nehnuteľné veci v sume 4 574 366,- Sk, hnuteľné veci v sume 5 132 974,- Sk a pohľadávky dlžníka v sume 3 383 143,- Sk. K uzavretiu odporovaných kúpnych zmlúv došlo v súlade s čl. II. Dohody zo dňa 2. decembra 1995. Žalobou napadnuté kúpne zmluvy tak

boli právnymi úkonmi, ktorými sa realizovalo v zmysle čl. II. Dohody odovzdanie majetku, ktorý postup nebol v rozpore so zákonom č. 42/1992 Zb. Žalovaný tvrdil, že Dohodu zo dňa 2. decembra 1995, uzavretú, na základe uznesenia zo dňa 21. augusta 1995 a na ňu nadväzujúce kúpne zmluvy nebolo možné považovať za právne úkony, ktorými by žalovaný získal prospech, resp. ktorými by došlo k zníženiu majetku dlžníka, t. j. voči uvedeným právnym úkonom nebolo možné odporovať. K zmluve č. 26/EP/94 žalovaný uviedol, že nebola naplnená hmotnoprávna podmienka podľa § 15 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. Tiež tvrdil, že nebol preukázaný úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a ani nepreukázal vedomosť žalovaného o tomto úmysle.

4.2. Na základe vykonaného dokazovania krajský súd dospel k záveru, že kúpne zmluvy, na základe ktorých nadobudol žalovaný nehnuteľnosti na LV č. XXXX, boli platne uzavreté, pričom príslušný odbor katastra nehnuteľností povolil vklad vlastníckeho práva. Právnym titulom nadobudnutia vlastníctva žalovaného k hnutelným veciam, veciam, ktoré mali charakter nehnuteľných vecí a k pohľadávkam bola Dohoda zo dňa 2. decembra 1995. Uvedené právne úkony súviseli s rozhodnutím úpadcu, ktoré bolo prijaté uznesením predstavenstva dňa 21. augusta 1995, ktorým bolo rozhodnuté o vysporiadaní nárokov oprávnených osôb v súlade so zákonom č. 42/1992 Zb. Uvedené uznesenie sa realizovalo uzavretím dohôd s jednotlivými subjektami a v nadväznosti na tieto uzavretím jednotlivých kúpnych zmlúv na nehnuteľný majetok, tento však bol podmienený usporiadaním vlastníckych vzťahov družstva k uvedeným nehnuteľnostiam na príslušnej správe katastra. Osoby, ktoré mali voči dlžníkovi nárok z titulu majetkového podielu, prípadne vyrovnacieho podielu, uzavreli s oprávnenými osobami zmluvy o odplatnom postúpení pohľadávok. V nadväznosti na zmluvy o odplatnom postúpení pohľadávok rozhodlo predstavenstvo dlžníka uznesením dňa 21. augusta 1995 o tom, že subjektom, ktorým oprávnené osoby odplatne postúpili svoje pohľadávky, ktoré mali voči dlžníkovi z titulu nárokov na majetkové a vyrovnacie podiely, vydá dlžník svoj majetok do výšky prevzatých dlhov. Na základe vyššie uvedeného uznesenia bola uzavretá dňa 2. decembra 1995 Dohoda, v zmysle ktorej boli uzavreté jednotlivé kúpne zmluvy ohľadne prevodu nehnuteľného majetku. Podľa uvedených kúpnych zmlúv bol spôsob vysporiadania kúpnej ceny za predaj a kúpu nehnuteľností na LV č. XXXX dohodnutý tak, že prvú časť ceny zaplatí kupujúci v hotovosti do pokladne družstva, druhú časť ceny poskytne kupujúci podľa potrieb dlžníka na zaplatenie dane z prevodu nehnuteľností a tretiu časť kúpnej ceny vyplatí kupujúci osobám, ktoré získali majetkové podiely v rámci transformácie družstva v zmysle zákona č. 42/1992 Zb. a členom družstva, ktorí mali nárok na vyrovnací podiel.

4.3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že konkurzný veriteľ alebo správca konkurznej podstaty sa mohli žalobou o určenie neúčinnosti právneho úkonu domáhať, aby súd určil, že takýto právny úkon je voči konkurznému veriteľovi neúčinný za predpokladu splnenia podmienok uvedených v § 15 a § 16 zákona č. 328/1991 Zb. Ďalej uviedol, že úmyslu dlžníka ukrátiť právnym úkonom jej uspokojenie a tiež vedomosti druhej zmluvnej strany (žalovaného) o tomto dlžníkovom úmysle, bol na osobe, v danom prípade na žalobcoch, ktorí právnemu úkonu odporovali. Z obsahu Dohody z 2. decembra 1995 bolo nepochybné, že žalovaný prevzal dlh úpadcu voči oprávneným osobám na splatenie majetkového a vyrovnacieho podielu a do výšky prevzatého dlhu úpadca schválil prevod majetku úpadcu na právneho predchodcu žalobcu.

4.4. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobcovia nepreukázali, že uvedenými kúpnych zmluvami došlo k ukráteniu veriteľov, nakoľko žalovaný preukázal odborným vyjadrením znalca X. Q. č. 21/2019, že citované „kúpne ceny uvedené v kúpnych zmluvách je možné považovať za primerané trhové kúpne ceny v období, v ktorom boli kúpne zmluvy uzatvorené.“ Krajský súd skonštatoval, že uvedeným žalovaný preukázal, že nehnuteľný majetok bol odpredaný za primerané ceny a týmto odpredajom tak nemohlo dôjsť k zmenšeniu majetku na strane úpadcu. S námietkou žalovaného, že kúpno-predajná zmluva č. 29/EP/94 nebola urobená v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu, sa súd prvej inštancie nestotožnil, pretože návrh na vyhlásenie konkurzu podala Slovenská sporiteľňa, a.s. dňa 4. decembra 1996 a zmluva bola uzavretá dňa 1. júla 1994, pričom trojročná lehota by uplynula dňa 1. júla 1997. Z uvedeného bolo zrejmé, že k právnemu úkonu došlo v zákonnej lehote. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že bolo na žalobcoch, aby preukázali, že právnym úkonom dlžníka boli ukrátené vymáhateľné pohľadávky veriteľov, pričom súčasne muselo ísť o také pohľadávky, ktoré mali veritelia voči dlžníkovi už v čase vykonania odporovaného právneho úkonu dlžníkom. Žalobca nepreukázal základ žaloby, teda zmenšenie majetku dlžníka a v dôsledku toho súd žalobu zamietol a otázkou vydania prospechu z úkonu neúčinného voči konkurzným veriteľom sa nezaoberal. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa §

255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“) tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Na odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. septembra 2019, č. k. 76Cb/144/1999-661, najvyšší súd napadnutým rozsudkom zo dňa 28. júla 2021, č. k. 4Obo/4/2020-704, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I) s tým, že žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II).

5.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

5.2. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcov, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo možné zistiť, akými právnymi úvahami sa tento pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, keď uviedol, že žalobcovia nepreukázali zmenšenie majetku dlžníka a v dôsledku toho ukrátenie vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov v dobe vykonania odporovateľného právneho úkonu dlžníkom, odvolací súd citujúc ust. § 15 ods. 1 a ods. 4 písm. c/ zákona č. 328/1991 Zb. uviedol, že základný predpoklad pre úspešnú odporovateľnosť je existencia vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, ktorej uspokojenie je ukrátené v dôsledku úkonov dlžníka urobených v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu, v úmysle ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy (§ 15 ods. 1 a 2 zákona č. 328/1991 Zb.). V prípade odporovateľnosti voči úkonom dlžníka uzavretých s osobou uvedenou v § 15 ods. 4 písm. c/ citovaného zákona alebo v jej prospech, sa však môže druhá strana úspešne ubrániť, ak preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť konkurzného veriteľa.

5.3. Základnou otázkou pre posúdenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku teda podľa odvolacieho súdu bolo, či súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno na preukázanie úspešnej odporovateľnosti s poukazom na ustanovenie § 15 ods. 4 písm. c/ zákona č. 328/1991 Zb., teda preukázanie, že odporovaný úkon bol uzavretý v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu s osobou uvedenou v citovanom ustanovení, ako aj preukázanie existencie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, ktorej uspokojenie bolo ukrátené v dôsledku odporovaných právnych úkonov, pričom úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá. Právnym úkonom dlžníka musí teda dôjsť k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľov, čo je dôkazným bremenom žalobcu. Úspešnosť odporovateľnosti bude závisieť od toho, či sa majetok dlžníka jeho právnymi úkonmi zmenšil, v akom rozsahu a aký majetok mu ostane na uspokojenie pohľadávky. Preukázanie ukrátenia uspokojenia pohľadávky veriteľov bolo podstatnou podmienkou úspešnej odporovateľnosti právne úkonu.

5.4. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku bolo podľa odvolacieho súdu zrejmé, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania ukrátenia veriteľov, keď z odborného vyjadrenia znalca X. Q.. 21/2019 vyplynulo, že „kúpne ceny uvedené v kúpnych zmluvách je možné považovať za primerané trhové kúpne ceny v období, keď boli kúpne zmluvy uzatvorené...“ Preto ak došlo k predaju nehnuteľnosti za trhové ceny, nemožno podľa odvolacieho súdu hovoriť o zmenšení majetku dlžníka a v dôsledku uvedenej skutočnosti tak nebol naplnený základný predpoklad úspešnej odporovateľnosti právne úkonu a bolo bez relevancie skúmať existenciu ďalších predpokladov.

5.5. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd vyhodnotil odvolacie dôvody žalobcov ako nedôvodné a s poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 C. s. p., potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že žalobcovia v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia v 1. a 2. rade (č. l. 734 a nasl. spisu), ktorého prípustnosť odôvodnili v zmysle ust. § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p.

7. Krajský súd uznesením vyššieho súdneho úradníka zo dňa 17. januára 2022, č. k. 76Cb/144/1999-751, zastavil dovolacie konanie voči žalobcovi v 2. rade z dôvodu, že tento si ako poplatník v zmysle

ust. § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov nesplnil poplatkovú povinnosť, ktoré mu vznikla podaním dovolania (§ 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov).

7.1. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 2. marca 2022, č. k. 76Cb/144/1999-760, zamietol sťažnosť žalobcu v 2. rade proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zo dňa 17. januára 2022, č. k. 76Cb/144/1999-751, z dôvodu, že tento dovolacie konanie voči žalobcovi v 2. rade zastavil oprávnene.

8. V zmysle vyššie uvedeného žalobca v 1. rade prípustnosť dovolania odvodil od ust. § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p., teda, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8.1. V časti dovolania, ktorého prípustnosť žalobca v 1. rade opiera o ust. § 420 písm. f/ C. s. p. tvrdí, že súdy nesprávne vyhodnotili odborné vyjadrenie znalca X. Q.. 21/2019 (z ktorého vyplynulo, že „kúpne ceny uvedené v kúpnych zmluvách je možné považovať za primerané trhové kúpne ceny v období, keď boli kúpne zmluvy uzatvorené“). Tvrdí, že toto odborné vyjadrenie je koncipované vo všeobecnej rovine bez špecifického ocenenia jednotlivých nehnuteľností a nezachytáva stav týchto nehnuteľností v čase uzatvárania kúpnych zmlúv. Namieta, že z uvedeného odborného vyjadrenia nie je možné zistiť, ako znalec dospel k záveru, že „kúpne ceny možno považovať za primerané trhové kúpne ceny“. Znalec podľa žalobcu v 1. rade síce podrobne rozoberá postup oceňovania stavieb podľa vtedy platnej vyhlášky MF SR č. 465/1991Zb a konštatuje, že ceny stavieb určené, na základe tejto vyhlášky sú tzv. administratívnymi cenami, ktoré boli rozdielne od reálnych trhových cien, avšak v odbornom vyjadrení chýba určenie reálnych trhových cien stavieb, ktoré boli odporovanými kúpnyimi zmluvami prevedené. Konštatácia znalca v závere jeho odborného vyjadrenia o tom, že kúpne ceny je možné považovať za reálne primerané trhové ceny v období a stave, v ktorom boli kúpne zmluvy uzatvorené, v závislosti od rôznych, v odbornom vyjadrení uvedených faktorov, podľa dovolateľa neobstojí nakoľko žiadne špecifické faktory k jednotlivým nehnuteľnostiam nie sú v odbornom vyjadrení uvedené, znalec nikde neuviedol, aká by mala byť primeraná trhová cena jednotlivých nehnuteľností. Žalobca v 1. rade tvrdí, že pokiaľ teda znalec neskúmal primeranú trhovú cenu predmetných nehnuteľností v čase uzatvorenia kúpnych zmlúv, nemohol ani konštatovať, že kúpne ceny predmetných nehnuteľností, uvedené v kúpnych zmluvách, možno považovať za primerané trhové ceny.

8.2. Žalobca 1/ ďalej namieta, že v čase, keď došlo k odporovaným právnym úkonom, boli spoločníkmi žalovaného Ing. E. Q. (s podielom na obchodnom majetku spoločnosti vo výške 33 %) a X. F. (s podielom vo výške 16,6 %), pričom Ing. E. Q. bol odo dňa 9. novembra 1998 až do 23. februára 2011, i konateľom žalovaného a tým, že Ing. E. Q. a X. F. boli zároveň členovia predstavenstva úpadcu, museli poznať úmysel úpadcu ukrátiť konkurzných veriteľov a mať vedomosť o ekonomickej situácii subjektu, ktorý bol už v čase odporovaných právnych úkonov v predĺžení. Dovolateľ vytýka súdom, že uvedené osoby (Ing. Q. a p. F.) síce boli v konaní ako svedkovia vypočutí, avšak súd nesprávne vyhodnotil ich výpovede v prospech žalovaného.

8.3. Dovolateľ tiež citujúc z Nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 283/2010 a II. ÚS 440/2011-44 považuje odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu za arbitrárne a nepresvedčivé.

8.4. V časti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 C. s. p. žalobca 1/ tvrdí, že prevzatie záverov odborného vyjadrenia zo strany súdov oboch inštancií je nesprávne a spôsobuje nesprávne právne posúdenie vecí, a síce, že došlo k predaju nehnuteľností za trhové ceny, a teda nemožno hovoriť o zmenšení majetku dlžníka a nebol naplnený predpoklad úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu. Dovolateľ zastáva názor, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že prišlo k predaju nehnuteľností úpadcu tak, že kúpna cena v jednotlivých prípadoch bola stanovená nižšou čiastkou, než aká bola cena stanovená znaleckým posudkom.

8.5. Žalobca v 1. rade preto navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie, vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a priznal žalobcom voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že s dovolaním žalobcu v 1. rade nesúhlasí, nakoľko tento v dovolaní opakovane poukazuje iba na rovnaké argumenty, ktoré uviedol aj v doterajšom konaní, avšak z obsahu dovolania nevyplyva žiadny jeho objektívny dôvod. Namietal, že obsah dovolania žalobcu v 1. rade nezodpovedá zákonným požiadavkám obsiahnutým v C. s. p., keď žalobca v 1. rade v dovolaní neuviedol žiadne skutočnosti významné pre posúdenie prípustnosti dovolania. Uviedol, že konajúce súdy sa dostatočne zaoberali skutočnosťami, ktoré vyšli v konaní najavo, vykonali správne dokazovanie a právne posúdenie, kedy vo veci aj správne rozhodli. Preto žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v 1. rade ako neprípustné odmietol, alter. ako nedôvodné zamietol a priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu v 1. rade treba odmietnuť.

11. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

12. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

13. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

16.1. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že vo veci konajúce súdy podľa neho nesprávne vyhodnotili

odborné vyjadrenie znalca X. Q.. 21/2019. Žalobca 1/ ďalej vytýka súdom, že osoby (Ing. Q. a p. F.) síce boli v konaní ako svedkovia vypočutí, avšak súd nesprávne vyhodnotil ich výpovede. Dovolateľ tiež citujúc z Nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 283/2010 a II. ÚS 440/2011-44 považuje odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu za arbitrárne a nepresvedčivé.

17. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

19. Prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. je podľa názoru dovolateľa daná predovšetkým tým, že vo veci konajúce súdy podľa neho nesprávne vyhodnotili odborné vyjadrenie znalca X. Q.. 21/2019. Tvrdí, že toto odborné vyjadrenie je koncipované vo všeobecnej rovine bez špecifického ocenenia jednotlivých nehnuteľností a nezachytáva stav týchto nehnuteľností v čase uzatvárania kúpnych zmlúv. Namieta, že z uvedeného odborného vyjadrenia nie je možné zistiť, ako znalec dospel k záveru, že „kúpne ceny možno považovať za primerané trhové kúpne ceny“, v odbornom vyjadrení chýba určenie reálnych trhových cien stavieb, ktoré boli odporovanými kúpnyimi zmluvami prevedené. Konštatácia znalca v závere jeho odborného vyjadrenia o tom, že kúpne ceny je možné považovať za reálne primerané trhové ceny v období a stave, v ktorom boli kúpne zmluvy uzatvorené, v závislosti od rôznych, v odbornom vyjadrení uvedených faktorov podľa dovolateľa neobstojí, nakoľko žiadne špecifické faktory k jednotlivým nehnuteľnostiam nie sú v odbornom vyjadrení uvedené, znalec nikde neuviedol, aká by mala byť primeraná trhová cena jednotlivých nehnuteľností. Žalobca 1/ tvrdí, že pokiaľ teda znalec neskúmal primeranú trhovú cenu predmetných nehnuteľností v čase uzatvorenia kúpnych zmlúv, nemohol ani konštatovať, že kúpne ceny predmetných nehnuteľností, uvedené v kúpnych zmluvách, možno považovať za primerané trhové ceny.

20. Ohľadom dovolacej námietky týkajúcej sa postupu súdu, ktorého dôsledkom malo byť podľa dovolateľa nesprávne hodnotenie odborného vyjadrenia znalca X. Q. č. 21/2019 zo strany súdov oboch inštancií, dovolací súd prioritne uvádza, že túto je nutné považovať za novo uvedenú skutočnosť (tzv. „novotu“), ktorej však nemožno priznať účinky v zmysle § 366 C. s. p. s tým, že ju žalobca 1/ mohol uplatniť už v podanom odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie, čo však neurobil.

21. Najvyšší súd i napriek vyššie uvedenému považuje za potrebné pripomenúť, že podľa § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 C. s. p.). Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý

dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C. s. p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 C. s. p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 C. s. p.).

21.1. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, nakoľko si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., nakoľko to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.“

21.2. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyslovil názor, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, pričom z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku je zrejmé, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno preukázania ukrátenia veriteľov, keď z odborného vyjadrenia znalca Jozefa Marka č. 21/2019 vyplynulo, že „kúpne ceny uvedené v kúpnych zmluvách je možné považovať za primerané trhové kúpne ceny v období, keď boli kúpne zmluvy uzatvorené... Preto ak došlo k predaju nehnuteľnosti za trhové ceny, nemožno hovoriť o zmenšení majetku dlžníka. V dôsledku uvedenej skutočnosti tak nebol naplnený základný predpoklad úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu“. (bod 27. a 28. odôvodnenia rozhodnutia). Dovolací súd dodáva, že súd prvej inštancie dôkazy podľa procesnej iniciatívy sporových strán a tieto zhromaždené dôkazy vyhodnocuje aj v zmysle zásad hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 C. s. p. Hodnotiaca úvaha konajúcich súdov v prejednávanej spore zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj v tejto časti preskúmateľná. Je možné uzavrieť, že konajúce súdy dali v dôvodoch svojich rozhodnutí odpoveď, akým spôsobom hodnotili dôkazy relevantné pre ich rozhodnutie.

22. Dovolací súd zdôrazňuje, že odborné vyjadrenie je jedným z dôkazných prostriedkov, ktorým možno zistiť stav veci. Aj v jeho prípade sa však aplikuje zásada voľného hodnotenia dôkazov a konajúci súd v zásade nie je obmedzovaný, ako ho má hodnotiť, keďže aj odborné vyjadrenie má povahu riadneho listinného dôkazu. Hodnoteniu nepodliehajú odborné znalecké závery z hľadiska ich správnosti, súd hodnotí len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, k zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi.

22.1. Dovolací súd vo vzťahu k uvedenému poukazuje na závery rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/16/2012 a obdobne i sp. zn. 2Obdo/52/2021, podľa ktorých: V prípade ak je súdu v konaní predložený posudok, ktorý síce vypracovala osoba zapísaná v zozname znalcov, avšak jeho vypracovanie nenariadil súd (napr. posudok bol vypracovaný na základe požiadania účastníka konania - pozn. v súdnej veci žalovaného), skutočne nejde o znalecký posudok. Aj takýmto „posudkom“ možno však vykonať dôkaz, ale iba ako listinou. Rozdielnosť sa prejaví najmä v hodnotení tohto dôkazu. Pokiaľ súd napriek tomu v procese vyhodnocovania výsledkov vykonaného dokazovania prizná stupeň preukaznosti zistení zodpovedajúcich inak zisteniam vyplývajúcim zo znaleckého posudku (§ 127 O. s. p.) takým zisteniam, ku ktorým dospel na základe „posudku“ vyhotoveného nie po nariadení súdom, ale na požiadanie niektorého z účastníkov konania, nejde o procesný postup súdu zakladajúci prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p... Dovolací súd konštantne zastal názor, že súd neodníme strane sporu možnosť pred ním konať tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie prípadne z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v

zmysle § 237 O. s. p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu z 28. februára 2011, sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a z 31. marca 2011 sp. zn. 2 Cdo 29/2011). Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z jeho charakteru vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva (§ 243a ods. 2 O. s. p.), preto dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov.“ Citované je napriek novej právnej úprave civilného sporového poriadku plne aplikovateľné aj v predmetnej veci a dovolací súd nevidí dôvod sa od uvedeného odkloniť. Preskúmanie (ne)správnosti hodnotenia odborného vyjadrenia nezakladá prípustný dôvod dovolania vyvodzovaný ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p.

23. Záverom dovolací súd uvádza, že pri závere súdov oboch inštancií o neunesení dôkazného bremena preukázania ukrátenia veriteľov zo strany žalobcov, bolo práve úlohou žalobcov a nie žalovaného preukázať, že kúpne ceny predmetných nehnuteľností nezodpovedali ich trhovej hodnote. Pozornosti dovolacieho súdu pritom neušlo, že žalovaný predložil súdu odborné vyjadrenie znalca X. Q.. 21/2019 z 8. augusta 2019 (na č. l. 630 spisu) dňa 30. augusta 2019. Súd prvej inštancie predmetné odborné vyjadrenie doručil žalobcom dňa 4. septembra 2019 (na č. l. 654 spisu). Následne boli súdom nariadené dve pojednávania vo veci, a to dňa 6. septembra 2019 a 20. septembra 2019, pričom zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 20. septembra 2019 na č. l. 660 spisu vyplýva, že: „Na otázku súdu zástupca žalobcov uvádza, že k dôkazom, ktoré mu boli doručené od PZ žalovaného nemá čo uviesť. PZ žalobcov uvádza, že ďalšie návrhy na dokazovanie nemá.“ Z uvedeného vyplýva, že žalobcovia mali dostatok času na to, aby v konaní preukázali, za akú kúpnu cenu sa predávali nehnuteľnosti, túto skutočnosť však žalobcovia z vlastnej vôle nevyužili.

24. Rovnaký záver, že súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 C. s. p.), platí i vo vzťahu k argumentačne nepodložennej námietke dovolateľa, že vo veci konajúce súdy nesprávne vyhodnotili výpovede svedkov Ing. Q. a p. F..

25. K námietke žalobcu v 1. rade, ktorý citujúc z Nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 283/2010 a II. ÚS 440/2011-44 považuje odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu za arbitrárne a nepresvedčivé, dovolací súd uvádza, že dovolateľ neposkytol súdu žiadnu argumentáciu na podporu svojich tvrdení. Ani z obsahu dovolania nie je najvyššiemu súdu zrejmé, akým nesprávnym procesným postupom v podobe nepresvedčivého, či dokonca arbitrárneho odôvodnenia rozhodnutia mal odvolací súd žalobcovi v 1. rade znemožniť realizáciu (žiadnym spôsobom nešpecifikovaných) procesných práv.

26. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca v 1. rade mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo zmatečnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi 1/, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p.

27. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalobcu v 1. rade prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p., dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejednatelné.

28. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne, na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu

záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

29. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizuje, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p. (rovnako aj 3Obdo/20/2020). Zároveň platí, že musí ísť o právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (t. j. touto právnou otázkou sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí musel zaoberať).

30. Dovolanie žalobcu v 1. rade vyššie uvedené požiadavky stanovené ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p. nespĺňa, keďže žalobca v 1. rade nepredniesol v dovolaní žiadnu vlastnú právnu argumentáciu, ktorej opodstatnenosť, resp. neopodstatnenosť by mal dovolací súd v nadväznosti na právne závery odvolacieho súdu posudzovať. V časti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p. žalobca v 1. rade tvrdí, že prevzatie záverov odborného vyjadrenia zo strany súdov oboch inštancií je nesprávne a spôsobuje nesprávne právne posúdenie veci, že keďže došlo k predaju nehnuteľností za trhové ceny, nemožno hovoriť o zmenšení majetku dlžníka, a teda nebol naplnený predpoklad úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu. Dovolateľ zastáva názor, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že prišlo k predaju nehnuteľností úpadcu tak, že kúpna cena v jednotlivých prípadoch bola stanovená nižšou čiastkou, než aká bola cena stanovená znaleckým posudkom.

30.1. Dovolací súd uvádza, že nedostatkom, ktorý spôsobuje neprejednatelnosť dovolania, je, že dovolateľ neuviedol žiadnu právnu otázku, ktorú mal dovolací súd vo svojom rozhodnutí meritórne posudzovať, a túto nie je možné zistiť ani z obsahu podaného dovolania. Rovnako tak žalobca v 1. rade neuviedol právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, a ani nekonkretizoval, ako mal odvolací súd právnu otázku významnú pre rozhodnutie predmetného sporu správne vyriešiť. Dovolateľ - hoci je zastúpený advokátom - tak rezignoval na splnenie zákonnej povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 432 ods. 2 C. s. p. Dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 29/2021). Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p.

30.2. Pokiaľ dovolateľ tvrdí, že odvolací súd z vykonaného dokazovania (odborné vyjadrenie znalca X. Q.. 21/2019 z 8. augusta 2019) nezistil správne skutkový stav a preto vec nesprávne právne posúdil, nejedná sa obsahovo o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci (námietku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vzťahu k tvrdenej prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p.), ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné, resp. nesprávne zistenie skutkového stavu z dôvodu žalobcom tvrdeného nesprávneho hodnotenia dôkazov, ktorej námietke sa vo vzťahu k žalobcom v 1. rade tvrdenej prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. dovolací súd venoval vyššie v bodoch 13 a nasl. svojho rozhodnutia.

31. Dovolací súd v zmysle vyššie uvedeného uzatvára, že žalobca v 1. rade prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 C. s. p. dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia, v dôsledku čoho je vylúčené uskutočnenie dovolacieho prieskumu v časti právnych záverov vyslovených krajským súdom.

32. Nakoľko konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., pri súčasnom nevymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., najvyšší súd dovolanie žalobcu v 1. rade podľa ustanovenia podľa § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. odmietol.

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

34. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 5 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.